

Седма глава БОЛНАТА МЕРИ

- Mr Percy, may I go out? - по едно време се надигна Мерито, ужасно пребледняла.

- Yes, you may... But... what's the matter? Are you sick?

- Oh, yes, I'm very sick.

Мерито излезе, като едва се влачеше.

- Мога ли да я придружа? - извика Емо.

- Да, да, може да падне - отговори загрижено Мистър Пърси.

Емо изхвъркна от стаята и настигна Мерито.

- Има ли ти нещо, или?

- Ха-ха-ха! Ти пък!

- Щом го помоли по английски, явно нищо ти няма.

Впрочем, трябва да отидеш на психиатър.

- Защо?

- Хм! Защо! Защото когато трябва да говориш на английски, мълчиш като пън.

- Това не значи, че сега съм откачила.

- Малко ме съмнява.

- По-добре ти да отидеш, защото от време навреме те прихващат едни...

- Какви?

- Ами такива.

- Явно, че ти мърда нещо. Това трябваше да го направиш, да речем, по физика, или сега, какво остава?

- Математика и химия.

- А така! Математика и химия! Малко ли е то?

- Че аз мога пак да го направя. Да не мислиш, че съм толкова...

- Глупава.

- Е-е! Ти пък!

- Ами не! Не си глупава!

- Не съм ами!

- Да, да, не си.

- Стига!

- Добре, де! Няма повече. Хайде да отидем в сладкарницата.

- Ако ме почерпиш.

- Бре! За какво си прави устата!

- Нали си кавалер!

- Глупости! Ама да не си помислиш нещо, можеш да си спокойна, че ще те почерпя.

- Няма да си бръкнеш дълбоко в джоба.

- Разбира се, въобще няма да си бръкна, защото и не печеля.

- Я, гледай, колко съзнателен бил!

- Ами как?

- Гледам те и ти се чудя. Докато ходиш на училище, естествено, не можеш да печелиш. Майка ти и баща ти са длъжни да ти дават пари.

- Бре! Ти защо не станеш адвокат?

- Защо?

- Ами, много знаеш.

- Че защо? Не е ли така?

- А, така е, така е. Само че аз не мисля като тебе.

- Аз ти казах, че си много съзнателен.

- Да, разбрах. Какво искаш да ти купя?

- Една кифла и една боза от осем.

- Я, гледай!

- Какво, много ли е?

- А, как ще е много. Просто възключавам.

- Знаеш ли как е боза на английски?

- Отде ще знам.

- Да, ама аз зная. Боза си е боза, само че се пише с ейч накрая.

- Ти го знаеш много този английски, само дето не можеш да стоиш в клас.

- Ами ти защо излезе след мен?

- Аз ли? Просто така.

- А, да! Просто така! И на тебе не ти се стоеше в клас, пък викаш по мене.

- Хайде, по-бързо си пий бозата, че звънецът би.

- Ей сега.

Когато влязоха в класната стая, както винаги видяха ужасна бъркотия. Всичко това беше заради малката гумена топка. Подхвърляха я, взимаха я, биеха се, дращеха се, блъскаха се, крещяха – всички заедно – и момичета, и момчета. Момчетата много лесно се оставяха да им вземат топката, защото може би им правеше удоволствие. В такива моменти момчетата ликуваха.

- Киро, ей, Киро! – провикна се Емо от вратата. – Викат те на телефона.

“На телефона” значеше в коридора. Киро изхвърча от стаята.

- Кой ме вика?

- Една мадама.

- Къде?

- Ей там.

- Я, гледай! Киро само с какви мадами ходи! – каза Славчо и се захили. После попита Емо: – Ами ти къде беше?

- В сладкарницата. Черпих Мерито.
 - Бре!
 - Какво “бре”?
 - Тази еснафка!
 - Знам, че е такава. Даже допреди малко ми развива-
ше разни теории. Остави се!
 - Тя е ненормална.
 - Аз ѝ казах нещо подобно.
 - Англоманка.
 - Като си е сложила английско заглавие, мисли, че е
нещо – намеси се в разговора и Пешо, който хвърляше нав-
сякъде по едно ухо.
 - Такава си е тя – каза Емо. – Не можеш я оправи.
 - Откъде знаеш, че няма да я оправя? – със самочувс-
твие попита Пешо.
 - Знам, ами! Тя тебе може да оправи, а не ти нея.
 - Я-а!
 - Я-а, я! Хайде, опитай.
 - Защо не!
 - Добре де, а как?
 - Ще намеря начин.
 - По-добре да си стоиш на спокойствие.
 - Ами!
 - Прави, каквото щеш!
 - Ще видиш! Кротка като агънце ще я направя!
 - Ха-ха-ха! – засмя се Славчо, а Пешо влезе в стаята.
 - Приказва напред-назад – каза Емо.
 - Какво да го правиш?
 - Пускай го да пасе!
 - Не ме интересува.
 - Нито пък мене.
- След малко излезе Кръстьо и каза:

- Хайде да направим една черта на пода и да оставим малък отвор, че да караме оттам да минават зайците.

- Хайде – съгласиха се Емо и Славчо.

Отначало “зайците”, т.е. деветокласниците се опитваха да се съпротивляват, но Кръстьо, Емо и Славчо ги “вкараха в релсите”. И те не знаеха защо правят това, но сигурно, за да се забавляват.

- Единайсети “Б” клас са хулигани! – извика едно момиченце и побегна, като се шмугна зад Емо.

- Дръжте заека! – извика Славчо и другите се разсмяха.

- Я, гледай! Тези зайци почнаха много да знаят – извика Емо, след като накара няколко деветокласнички да минат “през вратата”.

Те, естествено, не му останаха длъжни и вдигнаха една олелия, че нашите герои се отказаха от понататъшното забавление.

Звънецът за учителя удари.